

תשובה הנכונה לשאלה "מה זה ההפך מישראל" לא תופיע בשום מבחן פסיכומטרי. למעשה סביר שהיא בקושי תופיע איפשהו בכלל, כי רוב הזמן היא מוקפת בערפל סמיך וכמעט בלתי נראית מהאוויר.

בואו לא נבוכו זמן בקשר לזה: ההפך מישראל – בכל דרך שתוכלו לחשוב עליה – זה איי פארו.

המקום הרגוע, התמים, והשלו לחלוטין הזה – 18 איים קטנים שפוזרו כמו זריקת קוביות אלוהית באוקיינוס האטלנטי שבין איסלנד לדנמרק – הוא – ולא שום קרובי ישראל – בקופנגן – החלום האמיתי שלכם, או כמו שאומר רון אשורוב, 27, שבילה שם תקופה: "המקום הכי מדהים שהייתי בו. איך שראיתי תמונות – וזה נראה משוגע – הבנתי שאני חייב להיות שם".

המקום הזה ירוק, כולו. הנוף דרמטי, הצוקים הגדולים משתפלים לתוך האוקיינוס, האוקיינוס יפהפה ומגניב את הסלמון והדגה הטובים ביותר בעולם, הגבעות מוסיפות פסטורליה, הבתים פרטיים וכפריים וגגותיהם מרופדים לא פעם במדשאה שמגינה עליהם מפני נקישת הגשמים הכבדים ומדליפות. הכבשים המקומיים – שחלקם נראים טוב מספיק כדי להרוויח גלילה ימינה בכל טינדר – עולים בכמותם על התושבים (80 אלף כבשים לעומת כ-50 אלף תושבים) וגם שומרים על הגגות מטופחים ולעוטים.

כן, תחזוקת גגות באיי פארו אינה כוללת זיפות; פשוט מעלים כבשה לגג המשופע ומאפשרים לה לבלוס למשך שעה, שתיים גג.

מה עוד? אנשים אמרו שלום, חבר היה חבר. "כולם שם מכירים את כולם", אומר אשורוב, "כולם עוזרים לכולם עם הכבשים, מאוד אוהבים כדורגל, אין שם פשע, בכלא יש מקום לאיזה שישה אסירים והעבירה הכי נפוצה היא נהיגה בשכרות".

מספר הטלפון של ראש הממשלה (שש ספרות, כמו כולם בפארו) מופיע בספר הטלפונים למקרה שמתחשק לכם לאחל חג שמח (ראש הממשלה הקודם, אגב, אקסל ג'והנסן, היה בעברו אלוף האיים בריצת 100 מטר). על אחד מ-18 האיים, קולטור, גר זוג אחד בלבד, כשחצי מהשנה הבעל נוסע לעסקיו והאישה מרגימה בגופה את המכתם "כל אדם הוא אי". התחבורה הציבורית חנימית, העונש המרבי על עבירות פליליות עומד על שנה וחצי – ובמקרה שדרוש יותר, האסירים משוגעים לדנמרק.

"וכבר את הסדרה 'איים אבודים'?" שואל אותי, רטר רית, אורי בורנצווייג, הישראלי הכי ותיק באיים. "אז זו בול הייתה ההרגשה שלי כשהגעתי לשם פעם ראשונה עם מעבורת מסקוטלנד כשלג כבד באוקטובר 94. זו ההרגשה של מקום שאין בו אף אחד. אפילו לא עצרו אותי בכניסה, לא בדקו כלום. אמרו לי: תבוא מחר, נבדוק לך את הדרכון".

הדברים קצת השתנו מאז, ועדיין, מי שמגיע לאיי פארו פעם אחת לא יכול להיגמל מזה. "לכל כיוון שאתה לא מסתכל שם, אתה בתוך גלויה", אומר עמרי גלפריין, 46, עיתונאי טיולים שהגיע למקום לפני 15 שנה כדי לעשות כתבה ל"טבע הדברים", ואז חזר לשם כדי לעשות כתבה ל"רואים עולם", ואז חזר ואמר לאשתו: תא רוי. "בכל אחד מחודשי השנה, בכל שעה, הגלויה הזאת יכולה להשתנות כי מזג האוויר משתנה שם תוך שעה, משמש לגשם לסופה לערפל סמיך. ואתה מוקף פיזרדים, ושירי עם, והולך ברחוב ופתאום שומע מאיזה בית אנשים שרים כאילו זה עולמו של טוביטוב הגמד. הרבה פעמים לא האמנתי שאני חי בתוך המקום הזה. אתה חי בתחושה שאתה מאוד לא מאוים בשום דרך. התמימות שם מלאה ויפה וקסומה".

גלפריין השלים שם את כתיבת ספרו הראשון, 'האי בקצה האוקיינוס' – שעלילתו מתרחשת בפארו – וכי

רענו שקד

הנופים מרהיבים והשלווה מהפנטת, אבל דווקא תמונות מצידי לווייתנים אכזרי היו אלה שפירסמו בעולם את המדינה הזעירה איי פארו, שמעטים שמעו עליה קודם. הם אגב שמעו עלינו, מה זה שמעו - התאהבו. הם מבקרים פה באלפיהם, לא מוכנים לשמוע ביקורת על ישראל - וגם שרים בעברית ומציינים בטקסים שמות של חללי צה"ל. תשכחו ממיקרונזיה, והכירו את החברים שלנו באוקיינוס האטלנטי

איי האנה

לישראל

שאשתו סיימה את התפקיד שקיבלה במי פעל התרופות הקטן של האיים, הם ושני ילדיהם עזבו את המקום. "הייתי חוזר לשם מחר בבוקר", הוא מצטער לומר, "הילדים כבר דיברו פאראואית שוטפת כי אין שם בית ספר בינלאומי – אתה זורק אותם בבתי הספר המקומיים – וכבר היה להם מבטא עמוק, וזה היה מדהים".

גם הקורונה בקושי הורגשה באיים, ודווח רק על שני מתים שהיו חולים במחלה, גם אם לא נפטרו ממנה ישירות. הבידוד הגיאוגרפי, כמובן, מסייע.

עד עכשיו כל זה נשמע לחלוטין כמו שום דבר שקשור לישראל, אבל הנה הטויסט: הם אוהבים אותנו. ממש. לא מדובר בתנאים של חיבה בנוסח האמריקאי: מדובר באהבת־אמת יוקרת. באיי פארו פשוט משוגעים על יש־ראל.

בכנסיות הרבות – רובן תושבי האיים הם נוצרים לותרנים ומיעוטם אוונגליסטים – תלויים גם דגלי ישראל. גם בכתים. מגיני דוד קבועים על חלונות ומצטופים לכל קי־שוטי התג האחרים בבתים. מסעות לישראל הם נחלת רוב התושבים שכלב כלשהו. "הם חובבים מוטרפים של ישראל", מעיד גלפ־רין. "יש שם תג לאומי שנתי – הלוסאקה – שבמסגרתו מקימים בית פאראואיי־ש־ראל עם סרטים על ארץ־הקודש והסכרים על מנהלים ישראלים. "הם עושים שם טקס יום השואה, שרים שירים בעברית בטקסים המקומיים שלהם, במשחקי ספורט שם תמיד תראה גם דגלי ישראל לצד דגלי פארו, וכי־שיש בישראל הרוגים בפיגועים או חיילים מתים הם מקריאים בטקסים שלהם גם את השמות שלהם ומספרים מי היו, ואתה רואה לפעמים מקומיים בוכים או מרגישים מאוד מהעיסורים האלה על אנשים שלא הכירו. והם מוציאים אלפי אנשים כל שנה לביקור רים בישראל".

אוקיי, מה נסגר?

× × ×

קודם כל, בואו נשמח בזה. איי פארו מצ־טרפים למסורת מפוארת של מדינות מי־ניאטוריות שמחזיקות לעצמן אהבת ישראל כתחביב צדדי, ואם תרצו, אנחנו רק הולכים ומשתמרים: מיקרונזיה, המעריצה הקודמת ירי דגמק – לפעמים הכיעור והשרב היש־ראלי הופכים לאטרקציה.

"לקח לי שבועות להתרגל לעובדה שאין לכם תרבות של תורים – כולם פשוט ירי־חפים. בהתחלה ניסיתי להיות מנומס ולא לדרוץ, אבל בסוף גיליתי שהתור שלי פשוט חומק ממני, או התרגלתי גם לדרוץ בתור", מספר ביורגפינר היינסן, 32, תושב איי פארו עם רקע בכמורה שהתאהב בישראל מספיק כדי להפוך למורה להיסטוריה של ישראל ולמדריך קבוצות מקומיות שמגיעות לכאן. "וכשחזרתי לפארו הבנתי שהשנתי", כי תכנן כשהמכונית לפניו האטה, מיד התחלתי לצפור, ואו הסתכלתי על אשתי ופתאום אני־רת: "למה עשיתי את זה?".

אבל במקור ההתאהבות שלכם בישראל היא רתית.

עמרי גלפרין: "הם חובבים מוטרפים של ישראל. יש שם חג לאומי שנתי שבמסגרתו מקימים בית פאראואיי־ישראלי עם סרטים על ארץ הקודש. הם עושים שם טקס יום השואה, שרים בעברית בטקסים, וכשיש בישראל הרוגים בפיגועים או חיילים מתים - הם מקריאים את השמות שלהם ומספרים מי היו"

"כן. לא משנה בכמה דרכים הבנת את התנ"ך קודם, ברגע שאתה מתחיל לטייל בישראל התנ"ך הופך לתלת־ממדי. וישראל זה סיפור האהבה המושלם: מדינה עם אנשים מעקב צמוד כי "זו אוכלוסייה קטנה ואתה חייב לשים לב אחרת בסוף תצא עם בת דודה שלך", אומר אשורב.

מעבר לזה, אין שום קשר בין הפאראואי המצוי לישראלי־ספיאנס. "י